Τὰ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 κέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἑπτίσης δραχ. 2.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλληδεῖς παραιχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 30.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει ἀν Ἑλλὼν Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος — *Ἐν Ἀθήναις, 24 Νοεμβρίου 1928* — *Ἔτος 506ον.—Ἀριθ. 52*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φυλλάδιον, ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων», εἰσερχομένη εἰς τὸ 51ον ἔτος, γίνεται ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΗ. ***Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ ἰδία. Μόνον τοῦ Ἐσωτερικοῦ αὐξάνει ὀλίγον ὡς ἑξῆς: Ἐτησία, δρ. 100. Ἑξάμηνη, δρ.55. Τρίμηνη, δρ.30. Καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἀπὸ 2 δρ. γίνεται 2.50.***

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ἡ διέγερσή της ἔγινε τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ λόρδος εἶπε νὰ χωριστοῦν γιὰ νὰ ἡσυχάσουν. Ἀλλὰ ἡ λαίδη ἐπέμεινε νὰ κρατήσει κοντά της τὴ Νταίζη.

Τἄλλο πρωΐ ἦταν πολὺ ἡσυχότερη. Φόβος δὲν ἦταν πιὰ γιὰ τὴν ὑγεία της, γι' αὐτὸ ὁ λόρδος τῆς εἶπε, μὲ ὅλες βέβαια τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, τὴν καταδίκη, ποὺ τὸν ἀνάγκαζε ν' ἀφίσει τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πάει σὲ ξένη χώρα.

— Καλή μου Διάνα, εἶπε, σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ μὴ σ' ἀφίσω ποτὲ πιά. Γιὰ νὰ γίνει ὅμως αὐτό, πρέπει δίχως ἄλλο νὰρθεῖς μαζί μου στὴν ἐξορία μου, καθὼς κι' ἡ κόρη μας.

— Θὰρθῶ μαζί σας κι' ὥς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου!

— Τώρα πιὰ δὲν εἶμαι ἄλλο τίποτα παρὰ ἕνας κατάδικος στερημένος ἀπὸ κάθε τι. Μαζί μου, θὰ εἶσαι φτωχή, πολὺ φτωχή.

— Ὄχι, δὲ θὰ εἶμαι φτωχή, ἀφοῦ ξαναβρῆκα τοὺς θησαυρούς μου, ποὺ τοὺς θαρροῦσα χαμένους γιὰ πάντα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Πρὶν φύγουν γιὰ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας τους, ἡ λαίδη θέλησε νὰ γνωρίσει τὴν καλὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε περιμαζέψει κι' ἀναθρέψει τὴν κόρη της σὰν ἀληθινὴ μητέρα. Ἤξερε πὼς παρόμοια ἀφοσίωση δὲν πληρώνεται μὲ χρήματα κι' ὅτι θὰ πλήγωνε τὴν Τζέννη, ἂν τῆς προσέφερε. Ἀλλὰ μόλις τὴν εἶδε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε μὲ τὴ φυσικότερη εὐγνωμοσύνη.

— Ἂν ἤξερες τί ἀγάπη μοῦ εἶχε, μητέρα! εἶπε ἡ Νταίζη καὶ φίλησε τὴ μίστρες Γουΐλ, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσει τὰ δάκρυά της. Πῶς χάϊδευε καὶ πῶς παρηγοροῦσε τὴ μικρή, τὴ φτωχὴ Βιολέττα! Δὲ θὰ ζηλεύεις, μητέρα, ἂν ἐξακολουθήσω νὰ τὴν ἀγαπῶ σὰν παιδί της.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν βάλσαμο γιὰ τὴ Τζέννη, ποὺ φοβόταν μήπως ἡ Βιολέττα τὴν ξεχνοῦσε ἀμέσως. Δὲν ἦταν μικρὸς πόνος γι' αὐτή, νὰ χωριστεῖ ἀπὸ τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε ἀναστημένο καὶ μεγαλωμένο. Θὰ τἄφινε ὅλα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσει νὰ βρίσκεται ἀκόμη κοντὰ στὸ ἀγαπημένο αὐτὸ κοριτσάκι. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε ν' ἀφίσει μονάχο τὸν ἄντρα της;

— Δὲν ξέρουμε ἀκόμη τί ζωὴ μᾶς περιμένει στὰ ξένα, εἶπε ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον. Γι' αὐτὸ δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε κανένα σχέδιο. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι ὁ Θεὸς θ' ἀξιώσει τὴ Νταίζη νὰ ξοφλήσει μιὰ μέρα τὸ χρέος της ἀπέναντί σας.

«Ὁ νέος βασιλιὰς μπῆκε θριαμβευτικὰ στὸ Λονδῖνο...» (Σελ. 422, στ. γ'.)

Χωρίστηκαν ἔτσι μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, κι' ὕστερα ὁ λόρδος μὲ τὴν οἰκογένειά του μπῆκαν σ' ἕνα βαπόρι ποὺ ξεκινοῦσε γιὰ τὴ Γαλλία.

Ἡ Γαλλία ἦταν καὶ τότε, ὅπως εἶναι καὶ τώρα, τὸ ἄσυλο γιὰ ὅλους τοὺς δυστυχισμένους καὶ τοὺς ἀπόκληρους. Ἐκεῖ τοὺς ὑποδέχτηκαν θερμὰ οἱ εὐγενεῖς, ποὺ περιστοίχιζαν τὴ χήρα τοῦ Καρόλου τοῦ Α' καὶ ποὺ ἦταν, οἱ περισσότεροι, κατάδικοι σὰν τὸν Ἔρλιγκτον.

Ἡ βασίλισσα Ἐρριέττα ζοῦσε τότε σὲ μεγάλη στέρηση καὶ διέθετε κάθε τι ποὺ τῆς περίσσευε, γιὰ νἀνακουφίζει τοὺς πατριώτες της, ποὺ εἶχαν δεῖξει τόση ἀφοσίωση στὸ γιό της Κάρλο τὸ Β'.

Μὰ ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον εἶχε ἀπόφαση νἀποκρούσει κάθε συνδρομὴ καὶ νὰ ἐργαστεῖ μόνος του γιὰ νὰ βγάλει τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας του.

Εὐτυχῶς, ἡ Λουΐζα Δὲ Πιερρεφὸν κατάφερε νὰ βρεῖ στὸ λόρδο τὴ θέση ποὺ ζητοῦσε, γιὰ νὰ συντηρήσει τὴν οἰκογένειά του.

Ἡ νεαρὴ κοντέσσα εἶχ' ἔρθει τότε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἰδεῖ τὸν παππού της, καὶ ἀμέσως πῆγε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴ φίλη της τὴ Νταΐζη.

Μὲ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ θερμότητα, ποὺ χαρακτήριζε τὴ φύση της, δήλωσε πῶς θἄσχιζε τὰ σίδερα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἄνεση στοὺς φίλους της. Κι' ἀληθινά, μλησε τόσο θερμὰ στὸν παππού της, ὥστε αὐτός, μὲ τὴ μεγάλη του ἐπιρροὴ καὶ δύναμη, βρῆκε στὸ λόρδο μιὰ καλὴ θέση. Τώρα πιὰ μποροῦσαν νὰ ζοῦν χωρὶς νὰ εἶναι βάρος κανενός. Ὕστερα, ἡ Νταΐζη ἀποφάσισε νὰ ξενοκεντάει.

— Νὰ ἡ πιὸ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ξαναρχίσω τὴν τέχνη μου, εἶπε.

Κι' ἄρχισε ἀμέσως τὴ δουλειά, παραβλέποντας τὶς ἀντιρρήσεις τῶν γονέων της. Τὰ λεπτὰ της δάχτυλα κεντοῦσαν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα καὶ σύντομα οἱ παραγγελίες ἔρχονταν βροχή. Κάπουκάποιο τὴ βοηθοῦσε κι' ἡ λαίδη Διάνα, ὅσο μποροῦσε, γιατὶ κι' αὐτὴ ἤξερε θαυμάσιο κέντημα.

Κι' ὅταν καμμιὰ φορά, ὁ λόρδος γύριζε τὸ βράδυ, σὰν ἁπλὸς ὑπάλληλος τώρα πιά, κι' ἔβλεπε τὴν κόρη του σκυμμένη στὸ νυχτέρι, δὲ μποροῦσε νὰ πνίξει ἕναν ἀναστεναγμό. Σύγκρινε τὸ θέαμα αὐτὸ μὲ τὸ χαρούμενο θέαμα τοῦ σπιτιοῦ του στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ.

—Ἄ, χρυσές μου, ἔλεγε, ποῦ νὰ τὸ φανταζόμουν ὅτι μποροῦσε νὰ σᾶς ἔβλεπα ἔτσι!

Τότε ἡ Νταΐζη σηκωνόταν ἀπάνω, ἔτρεχε κοντά του καὶ τὸν φιλοῦσε καὶ τὸν μάλωνε.

— Μά, πατέρα! τοῦλεγε τρυφερά. Τί ἀχάριστος ποὺ εἶσαι στὸ Θεό. Δὲ συλλογίζεσαι ὅτι τὴν ὥρ' αὐτὴ μποροῦσε νὰ ἦσουν σκοτωμένος, ἡ μαμμὰ νὰ εἶναι ἀκόμη ἄρρωστη καὶ μοναχὴ στὸ Λὸκ-Λέβεν κι' ἐγὼ ἕνα παιδὶ μὲ χαμένα γονικά; Κι' ὅμως εἴμαστε κι' οἱ τρεῖς μας ζωντανοὶ καὶ μιὰ χαρὰ ἑνωμένοι! Γιὰ μικρὸ τὄχεις αὐτό; Ὥστε δὲ σοῦ φτάνει ποὺ ξαναβρῆκες τὴν κόρη σου, παπάκη; Ἄ, αὐτὸ δὲ μὲ κολακεύει καθόλου!

Ὁ λόρδος τῆς ἔπιανε τὸ κεφαλάκι, τὸ φιλοῦσε κι' οἱ θλιβερές του σκέψεις ἔφευγαν.

Τὸν ἴδιο καιρό, ποὺ οἱ φίλοι μας συνήθιζαν τὴν καινούργια τους ζωή, ὁ λόρδος Στάρλυ ἄλλαζε ὁλότελα τὴ δική του.

«— Τὶς μέρες ποὺ δὲ θἄχω δουλειά, θὰ πηγαίνω νὰ τὸ πλένω». (Σελ. 423, στ. α'.)

Ἡ τύψη κυρίευε σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχή του κι' ἀρχισε νὰ μισεῖ τὰ πάθη ἐκεῖνα, ποὺ ὤς τώρα εἶχαν κυβερνήσει τὸ βίο του. Τὰ μάτια του ἄνοιγαν κι' οἱ πράξεις τοῦ φαγερώνονταν τώρα ἀπαίσιες κι' ἐγκληματικές. Στιχάθηκε μονόμιᾶς ὁλάκερη τὴ ζωή του κι' ὁ τόπος του δὲν τὸν χωροῦσε πιά. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ φύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πάει νὰ ζήσει ἥσυχος σὲ μιὰ ἀποικία τῆς Ἀμερικῆς. Μόλις ὅμως ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀπόφασή του αὐτή, ὁ Κρόμβελ τοῦδειξε μεγάλη δυσπιστία κι' ἀμέσως ἔχασε τὴ θέση του στὸ κόμμα. Σὲ λίγο, τὸν θεώρησε ἐχθρό του καὶ τοῦ δήμευσε καὶ τὴν περιουσία του. Ἔτσι, ὁ λόρδος Στάρλυ ἔφευγε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἐξορία του μὲ τὴ σειρά του, τόσο φτωχός, ὅσο κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον.

Ἡ λαίδη Στάρλυ ἀκολούθησε τὸν ἄντρα της στὴν ἐξορία, ἀφίνοντας τὴ Λουΐζα στὸν παππού της ποὺ τὴ λάτρευε.

Ἡ ἐξορία αὐτὴ κράτησε πέντε χρόνια. Ὕστερα ὁ λόρδος Στάρλυ πέθανε, ἀφοῦ ἐξιλεώθηκε γιὰ τὰ κρίματά του. Ὅταν ἔνοιωσε πὼς πλησίαζε τὸ τέλος του, ἔγραψ' ἕνα γράμμα στὸν λόρδο Ἔρλιγκτον, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ ἔγκλημά του καὶ τοῦ ζήτησε τὴ συγγνώμη του. Τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ συνόδευε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό. Ὁ Στάρλυ εἶχε κάμει καλὲς δουλειὲς στὴν Ἀμερική, κι' ἔστελνε γιὰ κληροδότημα στὸν Ἔρλιγκτον ὅλα τὰ κέρδη ποὺ εἶχε μαζέψει.

Ὅλ' αὐτὰ τἄφερε μαζί της ἡ λαίδη Στάρλυ, ὅταν γύρισε στὴ Γαλλία, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἄντρα της.

Ἦταν μεγάλη παρηγοριὰ γιὰ τὴν καλὴ αὐτὴ γυναῖκα, τὸ ὅτι εἶδε τὴ γαλήνη ν' ἀναπαύει τὴν ταραγμένη ψυχὴ τοῦ κακοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἔντεκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Καρόλου τοῦ Α'.

Ὁ Κρόμβελ πέθανε ἐχωρὶς νἀφίσει οὔτε ἄνθρωπο γιὰ νὰ πάρει τὴ θέση του, οὔτε Σύνταγμα, γιὰ νὰ διατηρήσει τὸ πολίτευμα. Ὁ γιός του Ριχάρδος, ποὺ τὸν διαδέχτηκε μὲ τὸν τίτλο τοῦ Προστάτη, παραιτήθηκε σχεδὸν ἀμέσως.

Τὰ κόμματα εἶχαν κουραστεῖ τώρα πιὰ ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες κι' ὅλο τὸ ἔθνος ζητοῦσε τὴ γαλήνη. Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες συνομωσίες, ὁ Κάρολος ὁ Β' ἀνακλήθηκε στὸ θρόνο του.

Ὁ νέος βασιλιὰς ἀποβιβάστηκε στὸ Λονδῖνο καὶ μπῆκε θριαμβευτικὰ μέσα στὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ λαοῦ. Στὴ βασιλικὴ συνοδεία, ἀνάμεσα στοὺς εὐγενεῖς ποὺ γύριζαν, ἦταν κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον.

Ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου τοῦ Α' δὲν ξέχασε τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Τοῦδωσε πίσω τοὺς τίτλους του καὶ τὰ κτήματά του, καθὼς καὶ μιὰ ἐμπιστευτικὴ θέση στὴν Αὐλή του. Προθυμοποιήθηκε μάλιστα νὰ ἱκανοποιήσει καὶ κάθε ἄλλη ἐπιθυμία του, ἀλλὰ ὁ λόρδος δὲν εἶχε τίποτα νὰ ἐπιθυμήσει.

Μέσα στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ ξαναβρῆκε τὴν παλιὰ οἰκογενειακή του εὐτυχία, ποὺ ἔμελλε γρήγορα νὰ συμπληρωθεῖ ἀπὸ μιὰ καινούργια χαρά: τὸ γάμο τῆς Νταΐζης.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἐξορίας τους στὴν Ἀγγλία, ἕνας νέος ἄγγλος εὐγενής, ποὺ ἡ χάρη κ' ἡ ὀμμορφιὰ τῆς Νταΐζης τὸν εἶχαν κατακτήσει, ζήτησε τὴν κόρη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἀλλ' ἐκεῖνοι εἶχαν ἀναβάλει τὴ συγκατάθεσή τους τότε, περιμένοντας καλύτερους καιρούς.

Τώρα ὅμως τίποτα δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ποῦν τὸ ναί.

Ὁ γάμος ἔγινε μὲ ἄπειρη μεγαλοπρέπεια στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ, κι' ὁ παλιὸς πύργος εἶδε πάλι ἔνδοξες καὶ λαμπρὲς μέρες.

Ἡ λαίδη Στάρλυ κι' ἡ κόρη της Λουΐζα, ποὺ εἶχε παντρευτεῖ κι' αὐτὴ ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ἤρθαν ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ βρεθοῦν στὸ γάμο τῆς φίλης τους.

Ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους ἦταν καὶ ἄλλα γνῶριμά μας πρόσωπα, ποὺ ἡ βασίλισσα τῆς γιορτῆς αὐτῆς τὰ ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη χαρά: ἦταν ἡ καλὴ Τζέννη κι' ὁ Θωμᾶς Γουΐλ.

Ἄφισαν πιὰ τὸ θλιβερὸ Πύργο τοῦ Λογδίνου (πιὸ θλιβερὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε φύγει ἡ Νταΐζη) κι' ἦρθαν στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ, ὅπου ὁ Θωμᾶς πῆρε τὴ θέση τοῦ ἀρχιφύλακα.

Ἦταν ἀκόμη κι' ὁ Τζόε, ποὺ εἶχε τώρα πιὰ πραγματοποιήσει ὅλα τὰ ὄνειρά του. Κυβερνοῦσε ἕνα ὡραῖο καράβι ποὺ ταξίδευε ἴσαμε τὴ Γαλλία. Στὸ καράβι αὐτὸ περνοῦσε τὶς ἡμέρες του, εὐτυχισμένος κι' ἥσυχος, ὁ γέρο-Δίκ.

Ἡ μὶς Μύλδρεδ ἦταν κι' αὐτὴ φυσικὰ ἐκεῖ, περισσότερο ἀνθηρὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἡ παλιὰ μαθήτριά της τῆς εἶχε δώσει μιὰ καμαριέρα, ποὺ ἡ κυριότερη ἀσχολία της ἦταν νὰ καθαρίζει τὸ πλατύσκαλο τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ σκαλὶ αὐτὸ ἦταν, καθὼς θυμάστε, ἡ κυριότερη ἀφορμὴ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῆς κεντήστρας καὶ τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστῆ. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶχε λησμονηθεῖ τώρα πιά, γιατὶ ὁ μικρὸς ἦταν ὁ καλύτερος φίλος τῆς ἀγαθῆς γυναίκας.

Ἡ Νταΐζη ἔκαμε ἕνα δῶρο στὸ παιδί, γι' ἀνάμνηση τῆς περιπέτειας ποὺ πέρασαν μαζί.

— Πρόσεξε ὅμως, τοῦ εἶπε γελώντας, νὰ μὴ ξαναμουντζουρώσεις τὸ σκαλοπάτι!

— Τί λέτε, μυλαίδη! φώναξε τὸ παιδί. Τὶς μέρες, ποὺ δὲ θἄχω δουλειά, θὰ πηγαίνω νὰ τὸ πλένω!

Τέλος, ἦταν ἐκεῖ κι' ὅλες οἱ παλιές συντρόφισσες τῆς Νταΐζης στὸ ἀτελιὲ τῆς μὶς Μύλδρεδ. Ὅλοι γλέντησαν καὶ χάρηκαν ἀληθινὰ ἐκείνη τὴ μέρα. Γιατὶ ἡ Νταΐζη, ἀκόμη καὶ μέσα στὴ μεγαλύτερη εὐτυχία της, δὲ λησμόνησε κανένα ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ εἶχαν συμπαθήσει κι' εἶχαν βοηθήσει τὴν ταπεινὴ μικρὴ Βιολέττα.

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ «ΣΚΙΑΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ»

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΔΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΜΑΛΤΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Θέλουν νὰ ποῦν,— κι' ἴσως δὲν εἶναι ὑπερβολή,—πῶς οἱ Τοῦρκοι δὲν ξέρουν καθόλου ἀπὸ θάλασσα, καί... τὰ κάνουν θάλασσα ὅταν κυβερνοῦν κατὰ τύχη κανένα καράβι οἱ ἴδιοι. Γιατὶ συνήθως κυβερνῆτες τους εἶναι ξένοι. Διηγοῦνται λοιπὸν πὼς μιὰ φορά, ἕνα τουρκικὸ πολεμικό, ποὺ τὸ κυβερνοῦσε Τοῦρκος, διατάχθηκε νὰ πάῃ γρήγορα στὴ Μάλτα γιὰ σπουδαία ὑπόθεση τοῦ Κράτους.

Ὁ καπετὰν πασᾶς ξεκίνησε, περιπλανήθηκε σ' ὅλη τὴ Μεσόγειο, ἀλλὰ Μάλτα δὲν ἀνακάλυψε πουθενά. Σ' ὅποιο νησὶ ἔφτανε, τοῦ ἔλεγαν πὼς εἶναι ἄλλο... Ἐπιτέλους ἀπελπίστηκε κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ... ἄπρακτος. Κι' ἀπὸ τὸ πρῶτο τουρκικὸ λιμάνι ποὺ ἔφτασε, τηλεγράφησε στὴν Πόλη λακωνικά:

«Μάλτα γιόκ!»

Σὰ νὰ λέγαμε: «Μάλτα τίποτα! δὲν ὑπάρχει!»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΥ

Στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, κάτω ἀπὸ τὸν τοῖχο, φύτεψε ὁ κηπουρὸς ἕνα κλωνὶ τριανταφυλλιᾶς. Τὸ ἁγιόκλημα ποὺ σκέπαζε κεῖνο τὸν τοῖχο, τοῦ στεροῦσε ἀγέρα, καὶ τὸ φτωχὸ κλωνάρι μεγάλωνε ἀργὰ καὶ τὰ πρῶτα φύλλα ποὺ πέταξε ἦταν κίτρινα, χλωμά, σὰν ἀρρωστιάρικα.

Μιὰ μέρα, ὁλόκληρη παρέα ἀπὸ νέους καὶ κορίτσια γελαστά, γέμισαν τὸν κῆπο. Ἦταν Μάης, τὰ λουλούδια ὁλάνοιχτα σκορποῦσαν μῦρα μαγικά, ποὺ πλημμύριζαν τὴν ἀτμόσφαιρα μαζὶ μὲ τὰ εὔθυμα γέλια. Μεθυσμένοι, ἔκοβαν ἄνθη καὶ σχημάτιζαν πολύχρωμα μπουκέτα. Ἔφτασαν καὶ στ' ἁγιόκλημα. Ἦταν ὁλάνθιστο καὶ τὰ κλαδιά του, σκαρφαλωμένα στὸν τοῖχο, ἄσπριζαν καὶ μεθοῦσαν μὲ τὸ πλῆθος τῶν λουλουδιῶν. Ἄλλα κλαδιά, ἀνθισμένα κι' αὐτά, ἔγερναν λυπητερὰ καὶ κυλιόνταν στὸ χῶμα.

— Εἶναι κρίμα νὰ σέρνονται στὴ γῆ τὰ φτωχὰ κλωνάρια, εἶπε ἕνας χλωμὸς νέος — οἱ ἄλλοι τὸν ἔλεγαν ποιητή, — στὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ. Θἄταν ὡραῖο νὰ τοῦ κάμετε κάποιο στήριγμα, καὶ νἀπλώσετε τὰ κλαδιὰ σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίσουν ἕνα θόλο. Θἄναι κομψὸ καὶ πρωτότυπο.

— Ἔξοχη ἰδέα! Μὰ θὰ σκεπάσουμε αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιά.

— Μπά! Αὐτὴ δὲν ἔχει σκοπὸ νἀνθίσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφεραν ξύλα, σχημάτισαν ἕνα στήριγμα καὶ τράβηξαν τὰ παραριγμένα κλαδιά. Τὴν ἄνοιξη, τὰ φύλλα ποὺ βγῆκαν πλούσια, σκέπασαν τὰ ξύλα. Μαζὶ μὲ τἀγιόκλημα, ἡ ἀρρωστιάρικη τριανταφυλλιά, ποὺ ἄρχισε νὰ δυναμώνῃ, μεγάλωσε καὶ πέταξε κλαδιὰ ποὺ γέμισαν ἀπὸ μπουμπούκια. Κι' ὅταν ἄνοιξαν, ἦταν κόκκινα, βαθιὰ κόκκινα σὰν πορφύρα. Δὲν τἄβλεπε καθόλου ὁ ἥλιος γιὰ νὰ ξεθωριάσῃ τὸ χρῶμα τους. Ἡ τριανταφυλλιὰ ἔδινε ὁδηγίες στὰ παιδιά της καὶ τὰ συμβούλευε νὰ μένουν πάντα κρυμμένα στὴ σκιά, γιατὶ ὑπάρχουν ἀνθρωποι σκληροὶ ποὺ κόβουν τὰ λουλούδια, γιὰ νὰ τὰ ρίξουν σὲ λίγο νεκρὰ ἢ νὰ τἀφίσουν νὰ πεθάνουν στἀνθογυάλια.

Ἕνα μπουμπούκι ὅμως ἦταν τρελλὸ κι' ἀνυπόταχτο. Δὲν ἄρεσε νὰ ζῇ κρυμμένο ἀπ' τὸ φῶς κι' ἀπ' τὸν ἥλιο. Ἤθελε νὰ δῇ καὶ νὰ φανῇ. Καὶ κυλοῦσε κάτω ἀπὸ τ' ἁγιόκλημα, ἔσπρωχνε τὰ κλαδιὰ καὶ κατάφερε κάποια μέρα νὰ γλυστρήσῃ ἀνάμεσά τους. Κοιτοῦσε περίεργα γύρω τὸν ὄμορφο κῆπο, τὰ πολύχρωμα λουλούδια, καὶ χαιρόταν ποὺ ἔβρισκε τὸν ἑαυτό του ὡραιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἐλεεινολογοῦσε τὴ στενοκεφαλιὰ τῆς μάννας του ποὺ τὸ ἐμπόδιζε νὰ βγῇ στὸ φῶς καὶ τὸ ἀνάγκαζε νὰ ζῇ κρυμμένο στὰ σκοτάδια.

Ἦταν πάλι Μάης, κι' ἡ χαρούμενη συντροφιὰ πάλι γέμισε τὸν κῆπο, σκορπίζοντας εὐθυμία καὶ γέλιο. Ἔφτασαν καὶ στ' ἁγιόκλημα.

— Κοιτᾶτε κεῖνο τὸ τριαντάφυλλο, πάνω στ' ἀνθισμένα κλαδιά, φώναξε ἕνα κορίτσι. Πῶς βρέθηκε κεῖ;

— Κάποιος θὰ τὄχῃ ρίξει ἀπὸ τὸ δρόμο, εἶπε ἕν' ἄλλο.

—Ὄχι. Δὲν εἶναι αὐτό. Φαίνεται ὁλόκληρη τριανταφυλλιά. Ἐλᾶτε δῶ!

— Εἶναι ἄλικο, καὶ φαίνεται σὰ νἀχῃ βουτηχτεῖ στὸ αἷμα, εἶπε ὁ ποιητής. Εἶναι ντυμένο μὲ χλαμύδα βασιλική. Πόσο εἶναι ὡραῖο!

— Τρέξετε ὅλοι, φώναξε πάλι τὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ. Εἶναι ἡ περσινὴ τριανταφυλλιὰ ποὺ νόμιζα πὼς δὲ θ' ἀνθίσῃ. Ἔχει λουλούδια πλῆθος!

Ἔτρεξε ὅλη ἡ ὁμάδα, καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ὅλος ὁ θάμνος εἶχε γυμνωθεῖ κι' ἔμεινε σὰν σκελετὸς ἀξιολύπητος. Τὰ λουλούδια εἶχαν σκορπίσει, ἄλλα στὰ σκληρὰ χεράκια, κ' ἄλλα κοίτονταν στὸ χῶμα νεκρὰ καὶ ξεφυλλισμένα. Ἔμοιζε ἡ σκηνὴ σὰν ἐπιδρομὴ βαρβάρων.

Ὁ ποιητής, ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δέντρο, κοίταζε ἀπὸ μακριὰ ἀμίλητος μὰ τὸ μυαλό του δούλευε καὶ μάντεψε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία. Ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη του γιὰ τὸ ρόδο, τὸ τρελλὸ ρόδο ποὺ περιφρόνησε τὴν ἤρεμη γαλήνη του κι' ἀποζήτησε στὴν ψεύτικη χαρὰ καὶ τὸν θαυμασμό, τὴν εὐτυχία του. Κοιτόταν τώρα νεκρό, ξεφυλλισμένο, φτωχὸ λείψανο μιᾶς ἐφήμερης δόξας. Μὰ ἡ εἰρωνεία του ἔγινε οἰκτός, ὅταν ἀντίκρυσε τ' ἄλλα του ἀδέρφια, νεκρὰ ἐπίσης, φτωχά, ἀνίδεα θύματα τῆς μεγαλομανίας του. Καὶ τὸ

βράδυ, κλεισμένος στὸ γραφεῖο του, ἔγραψε ὁλόκληρη σάτυρα· γιὰ τὸ ἄδοξο τέλος μερικῶν τρελλῶν, μεγαλομανῶν, κι' ἕνα γλυκὸ σονγέτο γιὰ τὴ γαλήνη καὶ τὴ χαρὰ τῶν ταπεινῶν.

ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΠΑΪΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ ἔλαβα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ἕνα χαριτωμένο βιβλιαράκι. Μοῦ τὸ ἔστειλαν ἀπὸ κεῖ οἱ φιλέλληνες Ἄγγλοι ποὺ τὸ ἔβγαλαν, γιατὶ ἐνδιαφέρει καὶ τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι τὸ «Ἡμερολόγιο Μπάϊρον τοῦ 1929» —The Byron Calendar ἀγγλικά, ἢ «Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Βύρωνος» ὅπως θὰ τὄλεγαν τὸν παλιὸ καιρό, τότε δηλαδὴ ποὺ ἐξελλήνιζαν ὅσο μποροῦσαν τὰ ξένα ὀνόματα, καὶ τὸν Γκαῖτε τὸν ἔλεγαν Γείθιο, —πάλι καλὰ ποὺ δὲν τὸν ἔλεγαν Αἴγιο! —τὸν Σίλλερ Σχειλλέρον καὶ τὸν Σαίξπηαρ Σακεσπεῖρον (καὶ ὑποκοριστικὰ βέβαια Σακεσπυράκη!) Εὐτυχῶς ἡ μανία αὐτὴ πέρασε καὶ σήμερα οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι,—γιατὶ ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ μερικοὶ μανιακοί,—τὰ ξένα ὀνόματα τὰ γράφουν ἢ μὲ λατινικὰ στοιχεῖα, ὅπως τὰ ξέρουν σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο, ὅπως τὰ βλέπει κανεὶς σ' ἕλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Λεξικά, —Goethe, Schiller, Shakespeare,— ἢ μὲ ἑλληνικά, ἀλλὰ ὅπως προφέρονται στὸν τόπο τους. Καὶ τὸ καλὸ αὐτὸ παράδειγμα, στὴ Λογοτεχνία, πρῶτος τὸ ἔδωσε ὁ μεγάλος Σολωμός, ποὺ καὶ τόσα ἄλλα καλὰ παραδείγματα μᾶς ἔχει δώσει... Λέει λοιπὸν ὁ Σολωμὸς στὴν περίφημη ἐκείνη ὠδή του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἄγγλου ποιητὴ στὸ Μεσολόγγι:

Λευτεριά, γιὰ λίγο πάψε
Νὰ χτυπᾶς μὲ τὸ σπαθί·
Τώρα σίμωσε καὶ κλάψε
Γιὰ τοῦ Μπάϊρον τὴ θανή...

Οὔτε «τοῦ Βύρωνος», βλέπετε, οὔτε «τοῦ Βύρωνα». Ἀλλὰ «τοῦ Μπάϊρον». Γιατὶ ἔτσι προφέρεται ἀγγλικὰ τ' ὄνομα Byron. Καὶ τὸ παράδειγμα ἔπιασε. Ἀφότου δηλαδὴ ἄρχισε νὰ ἐπικρατῇ στὴ Λογοτεχνία μας τὸ γλωσσικὸ σύστημα τοῦ Σολωμοῦ, ἀφότου δηλαδὴ ποιητὲς καὶ πεζογράφοι ἄρχισαν νὰ καλλιεργοῦν τὴ νέα γλῶσσα, τὴ ζωντανή, γράφουν σ' αὐτὴ καὶ τὰ ξένα ὀνόματα ὅπως προφέρουνται στὶς πατρίδες τους, ἢ τουλάχιστον ἀπάνω-κάτω.

Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε στὸ «Ἡμερολόγιο Μπάϊρον». Τὸ ἔβγαλε πρὸς τιμὴ τοῦ ποιητὴ ὁ «Σύλλογος Μπάϊρον» τοῦ Λονδίνου, καὶ τὸ ἐσύνταξε ὁ γραμματέας αὐτοῦ τοῦ Συλλόγου, αἰδ. Δαβὶδ Ρὸς Φόδιριγκαμ, ἕνας ἀπὸ τοὺς θερμότερους ἐκεῖ φιλέλληνες. Εἶναι ὡραιότατο. Τριανταδυὸ μόνο σελίδες· ἀλλὰ τί λαμπρὸ χαρτί, τί καθαρὸς τύπος καὶ τί θαυμάσιες εἰκόνες! Στὸ ξώφυλλο, μεγάλη, ἡ γνωστὴ ἐκείνη προσωπογραφία τοῦ Μπάϊρον, ποὺ ὑπάρχει καὶ στὴν Ἐθνική μας Πινακοθήκη καὶ τὸν παριστάνει σ' ὅλη του τὴν ἀκμὴ καὶ τὴν ἀπολλώνια ὀμορφιά. Ἀπὸ μέσα, βλέπουμε πρῶτα-πρῶτα τὸν πύργο τῶν προγόνων του, ἔπειτα ἕν' ἄλλο του πορτραῖτο μὲ ἀρβανίτικη στολή, — θὰ τὴν ἔκαμε τότε ποὺ πῆγε στὰ Γιάννινα νὰ ἰδῇ τὸν Ἀλήπασα, — ἔπειτα τὸν ἥρωα Θανάσῃ Διάκο, καὶ τέλος τὴν «Κόρη τῶν Ἀθηνῶν», τὴ μικρὴ ἐκείνη Θηρεσία Μακρῆ, ποὺ κατὰ τὴν πρώτη του ἐπίσκεψη στὴν Ἀθήνα, ὁ Μπάϊρον εἶχε κάθησει στὸ σπίτι της καί, φεύγοντας γιὰ τὴν Πόλη, τῆς ἔγραψε ἕνα θαυμάσιο ποίημα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκονογράφηση. Τὸ δὲ κείμενο; Μιὰ μικρὴ βιογραφία, τοῦ Μπάϊρον, ποιήματα πολλά, ἢ ἀποσπάσματα ποιημάτων του, καὶ οἱ δώδεκα σελίδες τοῦ Ἡμερολογίου, —κάθε μήνας μιὰ σελίδα, ὅπως στὸν Καζαμία, — μὲ τὶς κυριώτερες γιορτὲς τοῦ χρόνου καὶ τὶς κυριώτερες ἡμερομηνίες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ. Π. χ. στὸν Ἰανουάριο: 2 τοῦ μηνός: Γάμος τοῦ Μπάϊρον μὲ τὴν Ἄννα Μίλμπανκε, 1815. — 22 τοῦ μηνός: Γέννηση τοῦ Μπάϊρον, 1788. — Στὸ Φεβρουάριο: 28 τοῦ μηνός: Πρώτη ἔκδοση τοῦ «Τσάϊλ Χάρολδ», 1812. —Στὸ Μάρτιο: 13 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον εἰσέρχεται στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων, 1809. — 25 τοῦ μηνός: Ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία τῶν Ἑλλήνων· (σχετικό, βλέπετε, κι' αὐτό.) — Στὸν Ἀπρίλιο: 13 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον εἰσέρχεται στὴ Σχολὴ τοῦ Harrow, 1801. — 19 τοῦ μηνός: Θάνατος τοῦ Μπάϊρον, 1824. — 25 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον φεύγει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ πάντα, 1816. — Στὸ Μάϊο: 4 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον περνᾶ κολυμπώντας τὸν Ἑλλήσποντο, 1810. —19 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον κληρονομεῖ τὸν τίτλο τοῦ λόρδου, 1798. — 14 τοῦ μηνός. Ὁ Μπάϊρον φτάνει στὴν Κωνσταντινούπολη, 1810.—29 τοῦ μηνός: Ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, 1453 (κι' αὐτὸ σχετικό!)

Εἶναι περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσω. Ἐνοήσατε πῶς εἶναι καμωμένο τὸ «Ἡμερολόγιο Μπάϊρον». Σημειώστε ὅτι ὁ Σύλλογος ποὺ τὸ ἔβγαλε, εἶναι παράρτημα τοῦ μεγάλου ἀγγλικοῦ Ποιητικοῦ Συλλόγου (the Poetry Society) ποὺ βγάζει Ἡμερολόγια μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καμωμένα κι' ἀφιερωμένα καὶ σ' ἄλλους μεγάλους ἀγγλοὺς ποιητές: Σέλλεϋ, Κήτς, Τέννυσον καὶ καθεξῆς. Δὲν εἶναι μιὰ πρωτότυπη ἰδέα; Καὶ δὲν θὰ μποροῦσαμε καὶ μεῖς στὴν Ἑλλάδα νὰ κάμουμε πιὸ γνωστοὺς καὶ πιὸ ἀγαπητοὺς τοὺς ἐθνικούς μας ποιητὲς μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ τέτοια βιβλιαράκια; Π. χ. Ἡμερολόγιο Σολωμοῦ, Ἡμερολόγιο Βαλαωρίτη, Ἡμερολόγιο Παλαμᾶ κτλ. Ὡραιότατα! Νομίζω μάλιστα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ἱδρυθῇ κι' ἕνας Σύλλογος ἀπὸ νέους, — πάντα οἱ νέοι τὰ κάνουν αὐτά, — ποὺ νὰ λέγεται «Οἱ φίλοι τῶν Ποιητῶν» καὶ νἄχῃ σκοπὸ τὴ μελέτη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τῶν πιὸ μεγάλων Νεοελλήνων. Αὐτός, ἐκτὸς ἀπὸ τίς ἄλλες του ἐργασίες,— σχολιασμένες ἐκδόσεις, κριτικὲς βιογραφίες, ἀνεκδοτολογίες, συλλογὲς δοκιμείων, ἱδρύσεις μουσείων καὶ βιβλιοθηκῶν, διαλέξεις κτλ. — θὰ μποροῦσε νὰ καταρτίζῃ καὶ τὰ σχετικὰ Ἡμερολόγια. Τί λέτε; Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ σπόρος μιᾶς τέτοιας ἰδέας μπορεῖ νὰ βρῇ γόνιμο ἔδαφος μέσα στὴ διαπλασιακὴ νεολαία τὴν τόσο πατριωτικὴ καὶ φιλόμουση. Καὶ κάποιος ἢ κάποια ἀπὸ σᾶς,— δὲν ἐξαιρῶ, βλέπετε, τὰ κορίτσια, — νἀναλάβῃ κάποτε τὴν ὡραία πρωτοβουλία.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΙΛΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εὐτυχῶς, τὸ νησὶ ἐκεῖνο, τὸ ἀκατοίκητο, εἶχε τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀποικία, τὰ καλὰ παιδιὰ ποὺ βρῆκαν τὴ ναυαγισμένη καὶ τὴν ἐπερίθαλψαν. Τώρα ἡ κυρὰ-Καίτη εἶχε κατοικία, τροφή, περιποίηση. Θὰ ζοῦσε. Ὅσο τοὐλάχιστο δὲν τὴν ξανάβρισκαν οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι...

Ἀλλὰ μήπως αὐτὴ μόνο θὰ σκότωναν; Καὶ τὰ παιδιὰ δὲν θὰ γλύτωναν ἀπὸ τὰ χέρια τους... Ἂν δὲν τοὺς ἔπαιρναν καὶ τὴ ζωή, θὰ τοὺς ἄρπαζαν βέβαια ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν. Θὰ τὰ λήστευαν καὶ θὰ τὰ ὑποδούλωναν γιὰ νὰ ζοῦν ἐκεῖνοι σὰν ἀφεντάδες μὲ τοὺς σκλάβους τους, ποὺ θὰ τοὺς ἔδιναν ἕνα καμμάτι ψωμὶ καὶ θὰ τοὺς φόρτωναν ὅλες τὶς ἀγγάρειες...

Ἀλήθεια, ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Ὀκτὼ ἄνδρες ρωμαλέοι κι' ὁπλισμένοι τριγύριζαν στὸ νησί... Βέβαια, τὸ συμφέρο τοῦ Οὐάλστων καὶ τῶν συντρόφων του ἦταν νὰ φύγουν τὸ γρηγορότερο. Ἂν μάθαιναν ὅμως πὼς ὑπῆρχε κεῖ-πέρα μιὰ μικρὴ ἀποικία μ' ὅλα τἀγαθὰ τοῦ κόσμου, σίγουρα θὰ τῆς ρίχνονταν καὶ θὰ τὴν κυρίευαν. Γι' αὐτὸ τὰ παιδιὰ ἀποφάσισαν πρῶτα-πρῶτα νὰ μὴν ἀπομακρύνονται πολὺ ἀπ' τὴ σπηλιά, ὥς νὰ μάθαιναν πῶς, μ' ἕνα ἢ ἄλλο τρόπο, οἱ κακοῦργοι μπόρεσαν νὰ φύγουν.

Ἅμα γύρισε στὴ σπηλιά, ὁ Μπριὰν κοίταξε τὴν πληγή του. Εὐτυχῶς εἶχε καὶ φάρμακα ἡ ἀποικία. Ἡ πληγὴ ἐπουλώθηκε γρήγορα καὶ θεραπεύθηκε τέλεια. Μόνο ἕνα βάρος αἰσθανόταν στὸ χέρι του ὁ πληγωμένος. Ἀλλὰ σὲ λίγες ἡμέρες τοῦφυγε κι' αὐτό.

Ὡστόσο πέρασε ὅλος ὁ Ὀκτώβρης κι' ὁ Οὐάλστων δὲν εἶχε φανεῖ πουθενά. Ἐπιδιόρθωσε ἄρα γε τὴ βάρκα του κι' ἔφυγε; Δὲν ἦταν ἀπίθανο...

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ὅμως, οἱ προφυλάξεις ἐξακολουθοῦσαν. Οἱ μακρινὲς ἐκδρομὲς εἶχαν ἀπαγορευθεῖ. Μόνο μιὰ ἔκαμαν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Βάξτερ, γιὰ νὰ κατεβάσουν τὴ σημαία καὶ τὸ κοντάρι ἀπὸ κεῖνο τὸν βράχο. Ὁ Δόνιφαν κοίταξε μὲ τὸ τηλεσκόπιό του ὁλόγυρα ἀπὸ τὴν ἀψηλὴ κορυφή, ἀλλὰ οὔτε καπνὸ εἶδε πουθενά, οὔτε ἄλλο σημάδι.

Ἡ σπηλιὰ ἦταν καλὰ ἐφοδιασμένη ἀπὸ τρόφιμα: λάδι, παστὰ κρέατα, τσαΐ, λαρδί, χωριστὰ τὸ γάλα καὶ τὸ φρέσκο κρέας ποὺ παρεῖχε τὸ κτηνοτροφεῖο. Ἔπειτα παρουσιάσθηκε καὶ μιὰ ἄλλη πηγὴ γάλατος, ἀφθονότατη, ποὺ τὴν ἀνακάλυψε ἡ Καίτη.

Κοντὰ στὴ σπηλιά, ἦταν κάτι δέντρα ψηλὰ ὥς ἑξήντα πόδια. Ἐπειδὴ τὸ ξύλο τους δὲν ἦταν πολὺ στερεὸ καὶ δὲν ἔκανε γιὰ τὸ τζάκι, δὲν τὰ εἶχαν πειράξει. Μιὰ μέρα, ἡ Καίτη, βλέποντας αὐτὰ τὰ δέντρα, φώναξε:

— Ἄ, νὰ καὶ ἀγελάδες!

Ὁ Δόλης κι' ὁ Κοστάρ, ποὺ ἦταν μαζί της, γέλασαν.

— Ποῦ βλέπεις τὶς ἀγελάδες, κυρὰ-Καίτη; τὴ ρώτησαν.

— Νά, ἐδῶ, αὐτὰ τὰ δέντρα! εἶπε ἡ κυρὰ-Καίτη. Εἶναι σὰν ἀγελάδες... καὶ καλύτερα!

— Τί; μήπως κάνουν γάλα;

— Γάλα καὶ γάλα, παιδιά μου!

Πραγματικῶς, ἦταν «γαλατόδεντρα», εἶδος δέντρου, ποὺ πιάνει ὁλάκερα δάση στὴ Βόρειο Ἀμερική. Ὅταν χαράξῃς τὸ φλοιό, ἀμέσως τρέχει ἕνας ἄσπρος ὀπός, τόσο θρεπτικὸς ὅσο καὶ τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας. Ἀπὸ τὸν ὀπὸ αὐτὸ γίνεται καὶ τυρὶ γευστικότατο, γίνεται καὶ κερὶ καθαρὸ σὰν τῶν μελισσῶν, ποὺ μ' αὐτὸ μπορεῖς νὰ κάνῃς πρώτης ποιότητος λαμπάδες.

Οἱ μικροὶ φώναξαν καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ Γόρδων χάραξε τὸν φλοιό, καὶ μὲ τὸ γάλα ποὺ βγῆκε ἡ Καίτη γέμισε δυὸ δοχεῖα. Τὰ παιδιὰ τὸ δοκίμασαν καὶ τὸ βρῆκαν ἐξαίρετο· ὁ Κοστὰρ μάλιστα πασάλειψε τὰ χείλη του καὶ τὸ πηγούνι του. Κι' ὁ Μόκος, ὁ ἀρχιμάγειρος, χάρηκε πολὺ ποὺ θὰ εἶχε τόσο γάλα γιὰ γλυκίσματα. Ὅταν ἤθελε, θὰ πήγαινε στὸ κοπάδι τῶν δέντρων καὶ θἄρμεγε.

***

Συχνὰ ὁ Μπριὰν ἔλεγε πῶς ἤθελε νὰ κάμῃ καμμιὰ ἐκδρομὴ πρὸς τ' ἀνατολικά, γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὴ χώρα, κι' ἦταν πρόθυμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ κι' ὁ Οὐίλκοξ. Πάλι ὅμως φοβόνταν μὴν πέσουν στὰ χέρια τοῦ Οὐάλστων καὶ τῶν συντρόφων του, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς νικήσουν ἀνήλικα παιδιά. Μὰ κι' ὁ Γόρδων ἐμπόδιζε τὸν Μπριὰν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἐκδρομή.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα, στὸ τραπέζι, ἡ κυρὰ-Καίτη ἔκαμε μιὰ πρόταση.

— Κύριε Μπριάν, εἶπε, μοῦ δίνετε τὴν ἄδεια νὰ φύγω αὔριο τὸ πρωΐ;

— Νὰ φύγῃς, κυρὰ-Καίτη; Καὶ γιὰ ποῦ;

— Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι ἀκόμα ἐδῶ ὁ Οὐάλστων. Θὰ πάω στὸν τόπο ποὺ ναυαγήσαμε, κι' ἂν εἶναι κεῖ ἀκόμα ἡ βάρκα, θὰ πῇ πὼς κι' ὁ Οὐάλστων εἶναι ἀκόμα στὸ νησί. Ἂν ὅμως λείπῃ ἡ βάρκα, θὰ πῇ πὼς πῆγε στὰ τσακίσματα καὶ γλυτώσαμε ἀπ' τὸ φονιά.

«Ἡ κυρὰ-Καίτη γέμισε δυὸ δοχεῖα...»
(Σελ. 425, στ. α'.)

—Μ' αὐτὸ θέλαμε νὰ κάμουμε καὶ μεῖς, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ-Καίτη, μὰ μὲ τὴ διαφορὰ πὼς γιὰ σᾶς θἄταν ἐπικίνδυνο...

— Καὶ γιατὶ γιὰ σένα δὲν εἶναι; Ἂν σὲ πιάσῃ ὁ Οὐάλστων;

— Δὲ βαριέστε! θὰ ξαναγίνω ὅ,τι ἤμουν πρῶτα. Δὲν πιστεύω δὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ ἀμέσως-ἀμέσως. Τί μπορεῖ νὰ φοβηθῇ ἀπὸ μένα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά; Μὴ τὸν προδώσω; Σὲ ποιόν; Δὲν ξέρει, βλέπετε, πὼς ὑπάρχει ἐδῶ... ἀποικία!

Αὐτὸ ἦταν λογικό. Ὁ Οὐάλστων δὲν θὰ σκότωνε τὴν κυρὰ-Καίτη μόλις τὴν ξανάβρισκε.

— Μὰ νὰ σὲ χάσουμε μεῖς; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Μπά! ἔκαμε ἡ κυρὰ-Καίτη. Καὶ δὲν τοῦ φεύγω κρυφά; Τὸ δρόμο, δόξα σοι ὁ Θεός, τὸν ξέρω... Μήπως θὰ μὲ δέσῃ;

Καὶ πρόσθεσε:

—Ἔ, κι' ἂν μποροῦσα νὰ πάρω μαζί μου, νὰ σᾶς φέρω ἐδῶ, τὸν Ἔβανς! Δὲν ξέρετε τί θησαυρὸς ποὺ εἶναι!

—Ἀλήθεια, ὁ Ἔβανς, εἶπε ὁ Δόνιφαν· ἂν μποροῦσε νὰ φύγῃ κι' αὐτός, δὲ θἄταν φευγάτος ὥς τώρα;

— Καλὰ λέει ὁ Δόνιφαν, εἶπε ὁ Γόρδων. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἢ τὸν σκότωσαν ἢ τὸν φυλάνε καλά. Ἔτσι καλὰ θὰ σὲ φυλάνε καὶ σένα, κυρὰ-Καίτη, ἂν σὲ πιάσουν, ἢ... θὰ σὲ σκοτώσουν.

—Ὥστε κάθου καλύτερα στ' αὐγά σου, εἶπε ὁ Μπριάν, καὶ μεῖς θὰ βροῦμε τρόπο νὰ μάθουμε ἂν εἶν' ἐδῶ ὁ Οὐάλστων, χωρὶς νὰ κινδυνέψῃ κανένας.

Ἔτσι ὁ ἀρχηγὸς οὔτε τὴν κυρὰ-Καίτη ἄφησε νὰ φύγῃ, οὔτ' ἐπέμεινε νὰ κάμῃ ἐκδρομὴ αὐτός. Τώρα εἶχε ἄλλο σχέδιο στὸ νοῦ του. Καὶ τὸ σχέδιο αὐτό, τὸ παράτολμο, τὸ τρελό, δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ.

Καὶ ἰδοὺ τί ἦταν:

Ἂν μποροῦσαν νὰ κοιτάξουν ἀπὸ ψηλὰ ὅλο τὸ νησί, θἄβλεπαν,—ἂν ὑπῆρχαν, — τὰ σημάδια καμμιᾶς κατασκήνωσης ἢ κατοικίας. Ἀλλὰ ἡ κορυφὴ τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς, ἡ μόνη τους σκοπιά, δὲν εἶχε ὕψος παραπάνω ἀπὸ διακόσια πόδια. Ἀνέβηκαν δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τίποτα. Κι' ὁ Μπριὰν θυμήθηκε... τὸν ἀετό!

Εἴδαμε πὼς ἡ ἀνύψωσή του εἶχε ἀναβληθεῖ προσωρινά, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅταν τὰ παιδιά, ἀκολουθώντας τὸν Πιστό, ἔτρεξαν στὸ δάσος καὶ βρῆκαν τὴν κυρὰ-Καίτη. Ὕστερα, ἄφοῦ ἔμαθαν ἀπ' αὐτὴ τί καὶ πῶς, ἡ ἀνύψωση ἀναβλήθηκε ὁριστικά. Δὲν ἐσύμφερε, βλέπετε, νὰ προδώσουν τὴν παρουσία τους στοὺς κακούργους μ' ἕνα τόσο ὁρατὸ σημάδι.

Ὁ ἀετὸς ὅμως ὑπῆρχε. Κι' ὁ Μπριὰν σκέφθηκε πὼς μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἐπισκόπηση τοῦ νησιοῦ ἀπὸ ψηλά. Φτάνει ν' ἀνέβαινε μὲ τὸν ἀετὸ κι' ἕνας ἄνθρωπος,—αὐτός!

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΚΛΑΒΟ ΠΟΥΛΙ

Βλέπεις στὸ γαλάζιο ἀέρα
τὸ πουλὶ ποὺ φτερουγίζει ;
Μέσ' στὰ δένδρα, μέσ' στοὺς [βράχους,
σὲ κορφὲς σπιτιῶν, δὲν κτίζει
τὴ φωλιά του, καὶ μονάχο
μέσα σ' ὅλα τάλλα πλήθη,
ἔχει ἄσυλο καὶ στέγη
τὰ ἀνθρώπινα τὰ στήθη.

Ἐκεῖ - μέσα αὐτὸ γεννιέται.
μεγαλώνει καὶ φουντώνει,
κι' ἀπὸ κεῖ πετᾶ καὶ φεύγει,
φεύγει γιὰ νάφῃση μόνη
τὴν καρδιὰ ποὺ μέσ' στὰ ἴδια
στήθη—τὴ φωλιά του,—μένει
κι' ἐκεῖ, ὅταν μετανοιώσῃ,
γυρνᾷ πάλι καὶ πεθαίνει.

Δίπλα στὴν καρδιὰ πεθαίνει
μ' ἀπ' τὴ στάχτη σὰ Φοίνικι
ξαναζῇ ὅπως ἐκεῖνο,
καὶ μὲ τὴ θανὴ τὴ νίκη
τῆς ζωῆς στὸν κοσμο δείχνει,
καὶ φωνάζει πῶς δὲν φθάνει
κάθε ποὺ στὴ γῆ γεννιέται,
νὰ χαθῇ γιὰ νὰ πεθάνῃ.

Γιὰ νὰ ζῇ καὶ νὰ πεθαίνῃ,
μοναχὸ μέσα στὰ πλήθη,
ἤθελαν θεριὰ καὶ μόνα
τὰ ἀνθρώπινα τὰ στήθη
φτερουγίζει νὰ γυρίσῃ
δίπλα στὴ συνηφισσά του ;
νὰ πεταξῇ μαζὶ μὲ πάντα ;
σὰν θὰ χαλαστῇ ἡ φωλιά του !

Σάνθιππος

ΤΟ ΤΣΟΥΚΑΛΑΚΙ

Στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ ποὺ πᾶς κατὰ τὸν Ἅγ-Παντελεήμονα, βλέπεις ἀπὸ μακριὰ κάτι σὰν κοκκινους μικροὺς πυργίσκους, ποὺ δὲν ξέρεις τί εἶναι· μὰ ἐμεῖς ποὺ τὸ ξέρουμε, μόλις τοὺς δοῦμε, φωνάζουμε : Τὰ καμίνια τοῦ Τσουκαλιοῦ μας !

Μικροὶ, παγαίναμε κάθε σχολὴ ποὺ ξεκαμινώνανε, κ' ἀγοράζαμε τσουκαλάκια γιὰ τὶς κούκλες μας, πιάτακια πήλινα—πηλιτάκια,—μικρὰ λαϊνάκια καὶ χίλια-δυὸ ἄλλα πραμματάκια· μὲ τὸ συμπάθιο ὡς καὶ πήλινα γαϊδουράκια φορτωμένα (ἀκόμα καὶ πήλινα) μὲ μικρὰ λαϊνάκια.

Ἐκείνησα καὶ τώρα, μεγάλη πιά, νὰ κάμω ἄλλη μιὰ φορὰ αὐτὸ τὸ δρόμο, καὶ πῆγα καθημερινὴ ποὺ νὰ μὴν ἔχει κόσμο.

Ὁ ἥλιος ἦταν ἀκόμα ψηλά, μὰ πηγαίναμε ἀγάλι'-ἀγάλια καὶ δὲν μᾶς ἔφερνε κούραση.

Φτάσαμε, ξεκουραστήκαμε λιγάκι καὶ πήραμε γύρω τὰ τσουκάλιά,—γατ' εἶναι τρία.

Εἴδαμε πρῶτα τὰ ἕτοιμα ποὺ ἦταν ἔξω : κόσμος ὁλόκληρος ἀπὸ τσουκάλια, λαϊνια, πηλίνους, θυματήρια, ὅλα τὰ σύνεργα γιὰ τοῦ φτωχοῦ τὸ σπίτι, μὰ καὶ γιὰ τἀρχόντου.

Πήγαμε ὕστερα νὰ δοῦμε καὶ τἀργαστήρι. Ἔξω ἀπ' τὸ κτίριο, ἦταν λαΐνες ἕτοιμες καὶ γυναῖκες ποὺ τὶς πλούμιζαν μὲ τόση προσοχή, λὲς καὶ στόλιζαν τὰ παιδιά τους.

Μπήκαμε μέσα. Ἕνα πρωτόγονο μηχάνημα, κᾶτι σὰν τροχός, κι' ἕνας τεχνίτης. Μᾶς ξάφνισε ἡ τέχνη του γιὰ τὴν ἁπλότητά της καὶ τὴν πιδεξιοσύνη. Ἀπὸ μιὰ φούχτα πηλὸ ἐτοίμαζε σὲ πέντε λεπτὰ μιὰ τέλεια λαΐνα. Εὐλογημένε τεχνίτη, ποὺ τόσον κόσμο μὲ τὰ λαΐνια σου δροσίζεις, κι' εὐλογημένο ἅγιο χῶμα !

Ἰνδιάνα

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Μέσ' στοῦ φθινόπωρου τὴ βασιλεία, *προβάλλει* τοῦ χειμῶνα ὁ πρόδρομος . . .

Εἶν' ἕνα παγερὸ πρωϊνό, μιὰ μέρα χειμωνιάτικη. Ὁ οὐρανὸς ὅμως εἶναι καταγάλανος, πλυμένος ἀπ' τὰ φθινοπωριάτικα δόκρυα. Ὁ ἥλιος λάμπει θριαμβευτικὰ καὶ, ἀνεβαίνοντάς, μὲ τὶς φλογερὲς ματιές του ἀγκαλιάζει τὸ σύμπαν. Λίγο-λίγο, τὸ πρωϊνὸ κρύο πέφτει. Ἡ θάλασσα, πιστὸς οὐρανοῦ καθρέφτης, λαμπυρίζει στὰ πόδια τῶν βουνῶν Εἶναι τ' Ἀκροκεραύνια! Θεόρατοι γρανίτινοι βράχοι, ποὺ οἱ κορφές τους, κομμένες ἀπὸ τὸ Θεῖο Γλύπτη, φθάνουν τὸν καθάριο σὰν κρύσταλλο θόλο. Ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς ταπεινῆς, ὄμορφης ἀνεμώνης. Κι' εἶναι στεφανωμένα μὲ κάτασπρο χιόνι.

Τὰ πρῶτα χιόνια !. . . Οἱ κατάλευκοι τοῦ γέρου Χειμώνα προάγγελοι. Λάμπουν περήφανα, ψηλὰ στὰ κορφοβούνια. Λὲς καὶ φοβερίζουν τὸν ἄσπονδο ἐχθρό τους, τὸν Ἥλιο. Μὰ κακομοιρα πρῶτα χιόνια, εἶν' ἀκόμα νωρὶς γιὰ σᾶς. Εἴσαστ' ἀδύνατα. Κι' ὁ Βασιλιᾶς τῶν Ἄστρων, τρέχοντας μὲ τ' ἅρμα του, σᾶς ρίχνει πύρινες ἀχτίδες. Δὲν μπορεῖτε νἀντισταθῆτε, φτωχά μου. καὶ λυώνετε, λυώνετε . . .

Τ' Ἀκροκεραύνια λούζονται τώρα ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ χύνουν πεθαίνοντας τὰ πρῶτα χιόνια. . .

Σπύρος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΞΥΠΝΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Σὲ κάποια γερμανικὴ πόλη, ἕνας κύριος, θυμώμενος μὲ τὸ ράφτη του, ποὺ τοῦ εἶχε χαλάσει μιὰ φορεσιά, τὸν ἐκδικήθηκε μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο :

Τὴ φόρεσε, ἀφοῦ κόλλησε στὴ ράχη τοῦ σακακιοῦ μιὰ πινακίδα ποὺ ἔγραφε : «Αὐτὴ ἡ ἐλεεινὴ καὶ κακοφτιασμένη φορεσιὰ πληρώθηκε 100 μάρκα σὲ κατάστημα τοῦ Β, ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς δεύτερο». Ἔτσι ντυμένος κ' ἐνεπίγραφος, ὁ κύριος τριγύριζε τοὺς κεντρικώτερους δρόμους καὶ προκαλοῦσε τὴ γενικὴ περιέργεια.

Σὲ τέλος ὁ ράφτης ἀναγκάσθηκε νἀποζημιώση γενναῖα τὸν πελάτη του, γιὰ νὰ πάψῃ τὴν καταστρεπτικὴ ἐκδίκησή του.

Ἐθνικὸς Ὕμνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας κύριος ρωτᾷ τὸν Πετράκη :

— Σὲ ποιὰ τάξη πηγαίνεις ;

— Στὴν πρώτη.

— Καὶ πότε θὰ πᾶς στὴ δευτέρα ;

— Ὅποτε θέλω ! Ἐκεῖ δὲ εἶναι κι' ἡ πόρτα τῆς δευτέρας.

Μυρόλουστη

***

Ὁ Δάσκαλος, σ' ἕναν πολὺ περίεργο μαθητή. — Ἡ περιέργεια, παιδί μου, εἶναι τὸ χειρότερο ἐλάττωμα . . .

— *Ὁ πολὺ περίεργος μαθητής* :

— Καὶ τὸ καλύτερο ποιὸ νὰ εἶναι ; . .

Σάνθιππος

***

Ὁ Δάσκαλος :— Δὲν ἀπήντησες ὀρθῶς στὴν ἐρώτησή μου, Γεώργο !

Ὁ Γιώργος. — Ὀρθὸς ἤμουν, δάσκαλε ! δὲ θυμάστε καλά . . .

Χρυσοθήρας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1927

Κατὰ τὴν διαλογὴν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν μόνον ὅσα ψηφοδέλτια ἦσαν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος. Τὰ λοιπὰ ἀπεκλείσθησαν.

Α' — ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φάρος τοῦ Βοσπόρου, ἔλαβε ψήφους 380 (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : 25η Μαρτίου, 373 (39Ε) — Κυματίζουσα Κυανόλευκος, 369 (38Ε). —Νέμεσις 352 (36Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐκδικητής, 298 (34Ε).— Μαγεμένο Βασιλόπουλο, 276 (32Ε). — Τὰ Κρῖνα, 247 (28Ε). — Τζάκι, 203 (22Ε). — Πλάνο Δοξάρι. 185 (17 Ε).—Τζένυ Κούγκαν, 145 (14Ε)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Φωνὴ τῆς Πατρίδος, 121 (12Ε).— Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, 114, (11Ε).— Ἀγνὴ Ψυχούλα, 103 (10Ε). — Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς, 87 (8Ε). — Εὐγενὲς Ἰδανικόν, 85 (8Ε). — Ταπεινὸ Κυκλάμινο, 72 (7Ε). — Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, 63 (6Ε).—Ἡρωΐς τοῦ 21, 56 (5Ε).— Πικρὴ Σκλαβιά, 49 (5Ε). — Πίστις Πατρίς, 44 (4Ε).

Β'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μελαχροινούλα, (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κρητικόπουλο, (39Ε). — Τώνη Μονάχη, (38Ε).—Ναύαρχος Μιαούλης, (36Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀχ, Πόλη, (34Ε).—Ἀπάγεμο, (32Ε). —Ρέα, (28Ε).—Θαλασσινή,(22Ε). Γιασεμί, (17Ε).— Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, (14Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δικηγορίνα,(12Ε). —Γενναία Σπάρτη, (11Ε). — Ροδοδάφνης, 10Ε). — Μαῦρος Ἀστός. (8Ε).— Ἀλπινιστής, (8Ε).— Ἄσπρος Κρῖνος, 7Ε).— Νυχτολούλουδο, (6Ε). —Μανόλια, (5Ε). Ζακελίνα, (5Ε). — Ηρύλια, (4Ε).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1928

1.— Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα εἶναι μόνον ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἤτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων» εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1927 μέχρι τοῦ σημερινοῦ.

2.— Ὡς ἐκλογεῖς δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα *δωρεὰν* μὲν ὅλοι ὅσοι θὰ ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 20* κατὰ ψῆφον, εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των, ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

3.— Ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω (§ 1) ἐκλέξιμα ψευδώνυμα, κάθε ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ δέκα, ἀπὸ ἕνα δηλαδὴ ἕως δέκα, (ὅσα καὶ ὁποῖα θέλει). Διὰ κάθε ὅμως ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλει χωριστὸν Ψηφοδέλτιον καὶ χωριστὸν εἰκοσόλεπτον, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τοὺς μὴ ψηφίζοντας δωρεάν.

Εἰς τὸ ἴδιον ψηφοδέλτιον, ἐὰν γραφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα τοῦ ἑνός, μόνον ἕνα, τὸ πρῶτον γραμμένον θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἔστω καὶ ἂν διὰ τ' ἄλλα ἐστάλησαν εἰκοσόλεπτα.

4.— Τὸ ψηφοδέλτιον θὰ γίνει ὡς ἑξῆς : Ἕνα κομμάτι χαρτὶ ὅσο εἶναι περίπου τὸ ἥμισυ ἐπιστολικοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θὰ γράψετε μόνον τὸ ψευδώνυμον ποὺ ψηφίζετε. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας. Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ ψηφοδελτίου :

Τὸ ἔμπροσθεν μέρος :

Ψηφοδέλτιον τοῦ 1928

Ψηφίζω
τὸ Ψευδώνυμον :

Οὐράνιος Θόλος (π.χ.)

Τὸ ὄπισθεν μέρος :

Ὁ ἐκλογεύς ;

Γεώργιος Α. Δημητριάδης

Ψευδ. *Μπαμπούλας* (π.χ.)

Ἀθῆναι

5.— Ἐπιτρέπεται Α'. Νὰ σταλοῦν πολλὰ Ψηφοδέλτια μαζὶ ἐντὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου. (Ἕνας δηλαδή, ἂν θέλει, ἠμπορεῖ νὰ μαζέψῃ τὰ Ψηφοδέλτια τῶν φίλων του, ὅσα κ' ἂν εἶναι, καὶ νὰ τὰ στείλῃ μαζὶ μὲ τὸ ἰδικόν του). Β'. Νὰ ὑπογράψουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, μεγαλυτέρου ἀναλόγως σχήματος Ψηφοδελτίου, δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι Ἐκλογεῖς, ψηφίζοντες *ἕνα τὸ ἴδιον Ψευδώνυμον* τῆς ἀρέσκειας των. Κοινὸν ψηφοδέλτιον δὲν ἐπιτρέπεται μόνον, ὅταν οἱ ἐκλογεῖς ψηφίζουν Ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει νὰ γίνεται διὰ κάθε ψηφιζόμενον ψευδώνυμο χωριστὸν κοινὸν ψηφοδέλτιον.

6.— Δέκα ψευδώνυμα, ὅσα θὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ ψευδωνυθοῦν : ἓν μὲ Πρῶτον Βραβεῖον, τρία μὲ Δεύτερον καὶ ἓξ μὲ Τρίτον : Θὰ ὀνομασθῇ δὲ Ἔπαινος εἰς τὰ κατόπιν πλειοψηφοῦντα δέκα Ψευδώνυμα.

7.— Ἐπίσης θὰ βραβευθοῦν καὶ δέκα ἐκλογεῖς διὰ κλήρου, ὡς ἑξῆς : Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῇ ἕνας ποὺ θὰ λάβῃ ἐπίσης τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ἀπ' ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔφερεν πρῶτον εἰς τὸ Β' Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸ ἴδιον θὰ γίνῃ δι' ἓν ἕκαστον τῶν δέκα βραβευθέντων ψευδωνύμων. Ἀπὸ ὅλους ποὺ τὸ ἐψήφισαν, θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ λάβει τὸ ἀντίστοιχον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ ὀνομασθῇ διὰ κλήρου καὶ Ἔπαινος εἰς δέκα Ἐκλογεῖς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐψήφισαν τὰ ἐπαινεθέντα δέκα Ψευδώνυμα.

8.— Δῶρα θὰ λάβουν τὰ ἴδια καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμων, καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέως ἤτοι : οἱ μὲν τοῦ Α'. Βραβεῖου βιβλία 15 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β'. 10 δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ'. 5 δραχμῶν, κατ' ἐκλογὴν των ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευθησόμενοι, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκλεχθέντες, δικαιοῦνται νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ δημοσιευθοῦν.

9.— *Εὔσημα* θὰ ὀνομασθοῦν ἀπὸ σαράντα εἰς τοὺς ἔχοντας Α' Βραβεῖον, εἴτε ψευδωνύμων, εἴτε Ἐκλογέων, ἀναλόγως δὲ κατὰ τὰς ψήφους ἑκάστου εἰς τοὺς ἔχοντας Β' ἢ Γ' Βραβεῖον καὶ Ἔπαινον.

10.— Ψηφοδέλτια εἶναι δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Μαρτίου 1929.

Δήλωσις. — Αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δημοψηφίσματος πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμναὶ καὶ εὐπρεπεῖς, *συστάσεις* καὶ ἔπαινοι ψευδωνύμων πρὸς ψήφισιν, ἢ ἁπλαῖ ἀναγραφαὶ αὐτῶν πρὸς ὑπόμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις, προτροπαὶ πρὸς καταψήφισιν, πολιτικοὶ ὑπαινιγμοὶ κτλ. δὲν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Νοεμβρίου 1928.

ΑΓΑΠΗΤΑ μου παιδιά, μὲ τὸ φυλλάδιο τοῦτο τελειώνει τὸ 50ὸν ἔτος μου καὶ ὁ 35ος μου τόμος τῆς Β' Περιόδου. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο, ποὺ θὰ εἶναι ἀκριβῶς τὸ φυλλάδιο τῆς 1ης Δεκεμβρίου, ἀρχίζει νέον ἔτος καὶ νέος τόμος. Σᾶς εἶπα ὅτι στὸ ἑξῆς τὸ φυλλάδιό μου θὰ ἔχῃ πάντα δώδεκα σελίδες. Σᾶς εἶπα τί καὶ τί θὰ δημοσιεύσω κατὰ τὸ δεύτερο μὰ τοῦ 1929. Σᾶς εἶπα ἀκόμη, ὅτι, γιὰ νὰ καλύψω τὴ δαπάνη τῆς κινητοποιίας, ποὺ δὲν τὴν καλύπτει ἡ ἐλαχίστη αὔξηση τῆς συνδρομῆς, βαστίζομαι σὲ ἐξοπαθημὰ σας. Καὶ τώρα σᾶς περμένω : πρῶτα νἀναγνώσετε τὴ συνδρομή σας ποὺ λήγει σήμερα· ἔπειτα,—ἢ συγχρόνως—νἀρχίσετε νὰ ξεσπαθώνετε. Ὅσο γιὰ κείνους ποὺ εἶχαν πληρώσει τὴ συνδρομή τοῦ 1929 πρὶν δηλώσω τὴν αὔξησή τους παρακαλῶ καὶ πάλι νὰ στείλουν μὲ πρώτη εὐκαιρία τὸ συμπλήρωμα. Βλέπετε, ἀγαπητά μου παιδιά, πὼς τὸ χρέος μου σὲ σᾶς τὸ κάνω μὲ τὸ παραπάνω. Δὲν λογαριάζω οὔτε κόπους οὔτε ἐξόδα, γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἄλλως τε θὰ ἴδῆτε τὸ φυλλάδιο ποὺ σᾶς ἑτοιμάζω γιὰ τὸ Σάββατο καὶ θὰ κρίνετε ἀπ' αὐτὸ τί θὰ εἶναι ὁ νέος μου τόμος . . . Πρέπει λοιπόν, εἶναι πάρα πολὺ δίκαιο, νὰ κάνετε καὶ σεῖς τὸ χρέος σας σὲ μένα . . .

ΤΑΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1928

Σήμερα λήγει ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1928. Ὅποτε κι' ἂν πᾶς κανεὶς ἢ ἀνανέωσε τὸ ψευδώνυμό του, ἀπὸ σήμερα δὲν τἄχει πιά. Καὶ γιὰ νὰ τόχῃ, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσῃ,—ἂν δὲν θέλῃ, ἐννοεῖται, νὰ τὸ ἀλλάξῃ,—ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Ἀργότερα, σᾶς εἶπα, τὸ βρίσκει ἢ δὲν τὸ βρίσκει τὸ πλιό του. Γιατί ἂν τύχῃ νὰ τὸ ζητήσῃ κανένας ; ἄλλος, μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου, θὰ τὸ θεωρήσω ἀδέσποτο καὶ θὰ τοῦ τὸ δώσω.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1928

Κατὰ τὸν κανονισμό, στὸν ἐτήσιο Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων λαβαίνουν μέρος *μόνο* ὅσοι στέλνουν τὴ σχετικὴ Σημείωση. Τώρα λοιπὸν ποὺ τελείωσε τὸ ἔτος μας, ὅσοι θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε, πρέπει νὰ μοῦ γράψετε σ' ἕνα χαρτὶ τὰ Εὐσημα ποὺ πήρατε ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1927 ἕως 30 Νοεμβρίου 1928. Στὴ Σημείωσή του αὐτή, πρέπει καθένας ν' ἀναφέρῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν Εὐσήμων, τοὺς Διαγωνισμοὺς ; στοὺς ὁποίους τὰ ἐπῆρε, τὸ ψευδώνυμο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε διαγωνισθῆ στὸν καθένα, καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν φυλλαδίων ὅπου ἐδημοσιεύθηκαν τἀποτελέσματα : π.χ. «Ὁ Τάδε, μὲ ψευδώνυμον *Πελοπίδας* στὸν 239ο Διαγωνισμὸ Λύσεων (φυλλ. 306) ἔλαβε Εὔσημα 15.

— , μὲ τὸ 18ο ψευδώνυμο, στὴν 35η Κυριακή (φυλλ. 24) ἔλαβε Εὔσημα 10.

— , μὲ τὸ ψευδώνυμο *Ἄτλας*, στὸν 280ὸ Διαγ. Ἀσκήσεων (φυλλ. 50) ἔλαβε Εὔσημα 8.

Γενικὸν ἄθροισμα Εὐσήμων : 33».

Ἐννοεῖται, ὅτι καθένας θὰ σημειώσῃ μόνο τὰ Εὐσημα τῶν Διαγωνισμῶν, τῶν ὁποίων τ' ἀποτελέσματα δημοσιεύθηκαν φέτος.

Σημειώσεις γιὰ Εὔσημα εἶναι δεκτὲς ὡς *τὴν 31 Ἰανουαρίου 1929*

Ὅσοι δὲν στεῖλουν Σημείωση, δὲν θ' ἀναφερθοῦν στ' ἀποτελέσματα τῶν Εὐσήμων ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Φεβρουάριο.

—

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1928

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τόμους ποὺ ἔβγαλα ὡς τώρα, εἶναι αὐτὸς ποὺ τελειώνει σήμερα. Κοιτάξτε τὰ περιεχόμενά : *Σκιὰ τοῦ Πύργου, Θαυμαστὸ Ταξίδι, Διεστεῖς Διακοπαί, Ρήγα καὶ Μαρίνα, 2 Κυριακαί, 45 Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί, 50 διηγήματα, 25 Χίλια Μύρια* κι' ἄλλα . . . χίλια μύρια ! Εἶναι τὸ ὡραιότερο καὶ τὸ χρηματικότερο *δῶρο* ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ προσφέρει σ' ἕνα παιδὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Ὅλοι ὅσοι ξέρουν νὰ κάνουν δῶρα, ἕνα Τόμο μου πάντα προτιμοῦν. Καὶ γι' αὐτὸ ἰσα-ἴσα ἔκαμα τὸ ἔτος μου νὰ τελειώνῃ τὴν 30 Νοεμβρίου : Γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος ὁ νέος τόμος, γραμμένος, δεμένος, καὶ νὰ βρίσκεται στὸ γραφεῖο μου καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα ἀπὸ τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων.

—

Η ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΟΥ 1929

Ἔχω λάβει ἀρκετὰ κομμάτια γιὰ τὴν Α' Τριμηνία τοῦ 1928, ποὺ περισσεύψαν γιὰ τὴν Α' τοῦ 1929. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ φυλλάδιο γίνεται τώρα δυδεκασέλιδο καὶ κάθε φορὰ ἡ Σελίδα σᾶς θὰ εἶναι διλάκερη, θὰ μοῦ χρειασθοῦν κι' ἄλλα κομμάτια. Νὰ μοῦ στείλετε λοιπὸν ἀπὸ *ἕνα* ἀκόμη, ὅσοι μοῦ ἐστείλατε ἕνα ἢ δύο, καὶ ὅσοι δὲν μοῦ ἐστείλαν καθόλου, νὰ μοῦ στείλετε *ὡς τρία*. Ἂν θέλετε δηλαδὴ κι' ἂν ἔχετε. Ἐγὼ σᾶς λέγω μόνο τὸ δικαιώμα σας.

—

Ἡ *Τζίνα* μοῦ γράφει : «Μ' ἐνθουσίασε ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος γιὰ τὸ Γατάκι στὸν καθρέφτη. Ἦταν τόσο ὄμορφη ! Μὰ καὶ ποιά ἀπὸ τὶς Ἐπιστολές του δὲν ἦταν ὄμορφη καὶ διδακτική ; Ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα γατάκι ποὺ εἶν' ἐπίσης θυμάσιο καὶ τὸ λατρεύω. Προχτὲς μοῦ ἀρρώστησε, ἐνόμισα πὼς θὰ μοῦ ψοφήσῃ κι' ἔκλαιγα . . . Οὔτε θυμώνω ὅταν λέῃ ὁ κ. Φαίδων ὅτι τὸ γατάκι του εἶναι ὡραιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Κάθε γατάκι μὲ τὶς χάρες του, δὲν εἶν' ἔτσι ;» —Ναί, παιδί μου.' Ἀλλὰ ὁ κ. Φαίδων ἐπιμένει πὼς οἱ χάρες τοῦ δικοῦ του εἶναι ἄλλο πρᾶμα ! Ἀφότου μάλιστα τὸ εἶδε κι' ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας κι' ἔγραψε γι' αὐτὸ ὁλάκερο χρονογράφημα στὴν ἐφημερίδα «Ἑστία», ἄ, ὁ κ. Φαίδων τὸ πῆρε πολὺ ἀπάνω του. Δὲν ἀκούει τίποτα ! . .

Κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὰ καλά του. Θέλετε ἄλλο ἀπὸ τὸ Ἀάγκειο ; Μὴ ρωτᾶτε τί ὑπέφερε μ' αὐτὸν ἡ *Ἐλιάνα !* Κι' ὅμως στὴν ἀνάρρωση εἶχε καιρὸ νὰ διαβάσῃ «ἕνα σωρὸ Διαπλάσεις» ποὺ τὴν εὐχαριστήσαν πολύ. Κι' ἀκόμα εἶχε ἕνα σωρὸ ἐμπνεύσεις κι' ἔκαμε διάφορες Ἀσκήσεις, κι' ἀποφάσισε νὰ λάβῃ μέρος καὶ στὸν Διαγωνισμό. Πολὺ ὡραία ! Τῆς ἔστειλα καὶ 20 τετράδια.

Γιὰ τὸ «Πένταθλο», *Φιλόσοφη*, τώρα εἶναι ἀργά. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ μᾶς συγκίνησαν πολύ. Ὦ, βέβαια ποὺ δὲν φοβᾶμαι τὸν ἀνταγωνισμὸ ἀπὸ τέτοια κάνάντα, ἀσυνάρτητα καὶ ἀκκιθάρισα», πὼς τὰ λές, δημοσιεύμαστα. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔργο μας δὲν χωρεῖ ἀνταγωνισμός. Δὲν εἴμαστε ἔμποροι ἢ βιομήχανοι. Τὴ στιγμὴ ποὺ θἄβλεπα ἕνα περιοδικὸ μὲ καλύτερους συνεργάτας, μὲ καλύτερη ὕλη, μὲ καλύτερη κατεύθυνσή ἀπὸ τὸ δικό μου, πρώτη ἐγὼ θὰ ἔλεγα : «Αὐτὸ νὰ διαβάζουν τὰ Ἑλληνόπουλα !» Καὶ θἄπαιρνα τὴν ἀποστρατεία μου. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ δῆθεν παιδικὰ περιοδικὰ ποὺ βγαίνουν δεξιὰ κι' ἀριστερά, εἶναι τόσο κακὰ ὡτερα, ὥστε ἐνόμισα χρέος μου, καὶ μὲ κίνδυνο νὰ παρεξηγηθῶ, νὰ κρούσω τὸν κώδωνα . . . τοῦ δημοσίου κινδύνου.

Γιὰ τὸ δωδεκασέλιδο, ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει : «Ἐπιτέλους ! τὸνειρό μας πραγματοποιεῖται ! Ποιὰ λόγια θὰ βρεθοῦν νὰ περιγράψουν τὴ χαρά μας ; κι' ἕνα εὐχαριστῶ, ὅσο κι' ἂν εἶναι θερμό, ἀρκεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη μας, ἀν δὲν ἐντείνουμε φέτος τὶς προσπάθειές μας, νὰ τὴν ἀνεβάσουμε ἐμπράκτως μὲ τὸ ἐξοπάθωμά ;»— Ἢ ἴδια διαμαρτύρεται γιὰ τὴ «φυσικὴ γκτίσια κουταμάρα» ποὺ εἶπε ὁ κ. Φαίδων, κκὶ φρονεῖ ὅτι ἡ γάτα ἔχει τοὐλάχιστο τὴν ἴδια νοημοσύνη μὲ τὸ σκύλο. Ἀλλὰ ὁ κ. Φαίδων ἐπιμένει ὅτι, κατὰ μέρος οἱ ἀξιοπρέπειες, —μιὰ Πίσσα,—μιὰ Σερπετή κτλ.— ὁ κανὼν εἶναι αὐτός : ἡ γάτα διανοητικῶς, καὶ μάλιστα σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὶς σχέσεις της μὲ τὸ

φερόντητα ποὺ σὲ κάνει νὰ δακρύζῃς. Κι' ὄχι μόνο σὰν ἱστόρημα, ἀλλὰ καὶ σὰν λογοτέχνημα τὸ «Ὡς ποὺ νὰ βρῇ τὴ μητέρα της» εἶναι πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ «Στὴ σκιὰ τοῦ Πύργου».

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Ἡρωϊκὴ Φέσσα, Αἰγόκλημα, Ἐθνικὴ Πίστις, Ἀγράμπελη, Τώνη Μονάχη, Δεσποινὶς Ὑπαστυνόμος, Γλυκομίλητη, Ἄγγελος Νίκης, Ἀττικὴ Αὐγή, Τσούχτρα, Μελαχροινούλα, Νίτσα Πολλάτου, Ἀνοιξιάτικη Αὐγή, Τελέσιλλα, Ἀφρισμένο Κῦμα, Γαλαξίας, Μίμης Πρώϊμος, Γλυκειὰ Μελαχροινούλα* καὶ *Μάρθα Σακκῆ*.— Θὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μικρὸν Λόρδαν*** (ποῦ ἔστειλαν 32 καὶ 40' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ἀλλὰ τὰ ψευδώνυμα τῶν συμμαθητῶν σου δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ τὰ φανερώσω· δὲν τὸ ξέρεις ὅτι τὰ ψευδώνυμα εἶναι μυστικά;) ***Βαλέντσιαν*** (στὴ Βουλγαρία ἔχω κι' ἄλλους, ποὺ λαβαίνουν τὸ φυλλάδιο ἀκωλύτως· εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ θὰ φροντίσῃς, καὶ χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία σου μὲ τὸ *Αἰγόκλημα*') ***Δάφνι τῆς Ἀρτέμιδος*** (εἶχε τυπωθεῖ πιά') ***Κόρην τῆς Διαπλάσεως*** (φαντάζομαι τὰ μαθήματά σου, ἀφοῦ εἶσαι στὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου· ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ βρῇς καιρὸ καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα!) ***Πριγκίπισσαν Λολότταν*** (ἔστειλα 38ον· εὐχαριστῶ πολύ·) ***Σεριράμιν*** (ἔστειλα 33 τετράδια· πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀγαπητοῦ μας ***Κ.***, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι ἔγινε καλά') ***Χαδιάραν*** (δὲν σὲ ξέχασα, ξέρω πῶς· δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ δὲν σὲ ἀγαπῶ λιγότερο ἀπὸ κανένα· Διαπλασόπουλο· ναί, τώρα μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς αὐτὰ τὰ κομμάτια ποὺ λές, δυὸ-τρία πρὸς τὸν παρόν, καὶ πάλι βλέπομε') ***Ντόριαν*** (σοῦ εὐχομαι κάθε ἐπιτυχία στὴ νέα σου ζωή· ὦ, εἶμαι βέβαιη πῶς δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃς ποτέ') ***Φοιτητὴν*** (εἶδες πῶς διορθώθηκε τὸ λάθος; ἔκαμα τὴν προθεσμία τοῦ «Πεντάθλου» εἴκοσι ἡμέρες συντομότερη, ὡς τὶς 10 Νοεμβρίου· ὁ κ. Ξ. εὐχαρίστως δέχεται καὶ περιμένει νὰ τοῦ γράψῃς') ***Ἀκαδημαϊκὸν Πολίτην*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ «ἐπεζγον», ἀλλὰ εἶδες ὅτι τὸ λάθος διορθώθη') ***Μάριον Μυρσίνην*** (χαίρω πολύ') ***Πήγασον*** (ἔχει κκλῶς') ***Πάνθειαν Ἀβραδάτου*** (τὸ ἔδωσα στὸν κ. Φιλδωνα') ***Γαλάτειαν*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προσπάθεια· ἔστειλα 10 τετράδια') ***Γενναίαν Σπάρτην*** (ἐμείνανε στὴ διάθεσή σου δρ. 68,30') ***Γ. Χαλ.*** (ὀνομάζεται Εὐάγγελος Ἰωάννου') ***Κωνστ. Παπαχρυσάνθου*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα') ***Μελαχροινὴν Κυπριοπούλαν*** (δεκτές') ***Μοσχομάγκαν*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') ***Στέφανον Καρβούνην*** (καὶ σένα γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ πολύ· μπράβο, παιδιά μου!) ***Ἐλένην Δρόση*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ') ***Νίκον Κατσιώτην*** (ὄχι, δὲν ἔπαψα πο-ά νὰ σοῦ στέλνω· θὰ χάθηκε κανένα στὰ ταχυδρομεῖα ἀφοῦ μ' ἐπιώκησες') ***Ρέαν*** (ἔστειλα 10 τετράδια καὶ τὸ 1ο φύλλο') ***Διλάνταν*** (ὁ κ. Ξ. σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ φέρῃς νὰ ἰδῇ αὐτὰ τὰ σκίτσα' τ' ὡραῖο σου γράμμα μὲ κατασυγκίνησε') ***Ἡρωϊκὸν Λάβαρον, Θαλασσοταραχὴν*** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***19 Νοεμβρίου***, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 25 Ἰανουαρίου

771. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνο κι' ἀντωνυμία
Καὶ φωνῆεν στὴ γραμμὴ
Σχηματίζουν στὴ στιγμὴ
Πόλη στὴ Μικρὰν Ἀσία.

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

772. Στοιχειόγριφος

Πρόσεξε νὰ μὴν καῇς
Ἅμα βρῇς αὐτὸ τὸ ρῆμα...
Τὸ κεφάλι τοῦ ἀφαιρεῖς;
Θὰ μιλήσῃ παραχρῆμα.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

773. Τονόγριφος

— Νέε μου, μὴν ξέρῃς πῶς
Θὰ γινῶ πάλι γερός;
— Ξέρω... ἀλλοῦ θέλεις τὸν τόνο
Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο!

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

774. Ἀναγραμματισμὸς

Τρικυμία ἔχει μεγάλη...
Μ' ἀπ' τὸ ἀναστατωμένο
Πέλαγος αὐτό, προβάλλει
Μέρος δενδροφυτεμένο!

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

775. Πυραμὶς

```
          +
        * + *
      * * + * *
    * * * + * * *
  * * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
```

Οἱ σταυροὶ καθέτως ρήτωρ. Ὀριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: φωνῆεν, ἐπίρρημα τόπου, μοῦσα, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ποταμὸς τῆς Ρωσσίας, ἥρως τοῦ 21.

Δὸν Κιχώτης

776. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Πόλις — ἀριθμητικὸν = μουσικὸς φθόγγος + (μὴν — μόριον =) νῆσος.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Δὸν Κιχώτης

777. Ἐπιγραφὴ

Η	Ζ	Α	Π
Τ	Ω	Ι	Α	Α	Σ
Δ	Η	Σ	Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κρητικόπουλο

778-782. Μαγικὴ Συλλαβὴ

Τῇ προσθήκῃ μιᾶς μικρᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: ***νόμος, ἄσμα, δάς, Ἄσσος, σός.***

Μάγισσα

783-785. Μεταμορφώσεις

1.— Τὸ ***μέρος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***ὅλον***.

2.—Ὁ ***Πόρος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***Μῆλος***.

3.—Ὁ ***Ἄγγλος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***Ἕλλην***.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

786. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μαθητὴν τοῦ Σωκράτους:

1, Υἱὸς τοῦ Ἡλίου· 2, Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης· 3, Μυθικὸς μουσικός· 4, Σπλάχνον· 5, Ὥρα τοῦ ἔτους· 6, Νομοθέτης.

Τώνη Μονάχη

787, Φωνηεντόλιπον

κ — μς — κντ

Βάρκα τοῦ Κανάρη

788. Γρῖφος

```
          τι          τι          τι          τι
Ὦ!                    αρ                    αρ
          τι          τι          τι          τι      ὡς ὡς ὡς
                τι                    τι
                      θι
                θι                    θι
                      τρακ
                θι                    θι
                      θι
```

Βάρκα τοῦ Κανάρη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

789-791. Cinéma-Rébus

1.—***Ἐκείνη πουρασμένη.*** (Δημοκρατία).

2.— ***Βῆμα, γέλα, πριόνι, ἐκεῖ.*** (Πρωτεύουσα).

3.— ***Χθές, ποῦ, ἀκάθαρτον, ὕμνος.*** (Ἱερὰ πόλις).

Κόκκινη Μιραμπέλ

Τέλος τοῦ 241ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

(Καὶ τοῦ φυλλαδίου τούτου ὅλαι αἱ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ διακριθείσας Συλλογὰς τοῦ 236ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου τ' Ἀποτελέσματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37

560. Γαληνὸς (γᾶ, Λῖνος.) — 561. Δαυλὸς-αὐλός. — 562. Νερῶν-Νέρων. — 563. Τάγος-γάτος. — 564

ΒΑΡΒΑΡΑ	565. ΚΙΣΣΑΒΟΣ
Α Α Δ Θ	(Ἰσσός, Σάββας,
ΡΑΠΤΙΚΗ	ἀσβός, βόας, Ὄσσα.)—566-570. Διὰ
Β Τ Κ Ν	τοῦ ΡΙΣ: ***χρίσμα, πρίσμα, ἄριστος*** — 571. ***Μηδέν, ἄγαν.*** (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ δεξιῶν. Αἱ λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος: ΓΕΜΙζω, Ἀ ΝΗλικος, ΝΑΔίρ.)— 572. Πές μου ποιά εἶναι ἡ συντροφιά σου - νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀνθρωπιά σου.— 573. ***Πολλὰ τὰ ἔτη σου!*** (πολλὰ τά, ἔτη, σου. — 574. Napoléon (nappe, âu, lait, on). — 575. PARIS (Propre, Aimer, Riche, Impoli, Sage.)
ΑΔΙΚΗΜΑ	
Ρ Κ Μ Ι	
ΑΘΗΝΑΙΣ	
ΓΕΜ	
ΑΝΗ	
ΝΑΔ	

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΗ' — 861)

Ἀγαπητὴ Γαλάτεια, σοῦ εὐχομαι γιὰ τὴ χρονιὰ γιορτούλα σου πάν' ποθητό.

ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ

(ΚΗ' — 862)

Πῶς... Μαγεμένο Βασιλόπουλο, καταδέχεσε νὰ ζητᾶς ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν ἀπὸ ἀγράμματες;

Μελαχροινούλα

(ΚΗ' — 863)

Δὲν ξέρω ποιὰ μεταχειρίζεται τὸ ψευδώνυμό μου γιὰ πορτραῖτα.

Σκόρπια Ροδοπέταλα

(ΚΗ' — 864)

Κάρμεν-Σύλβα, Δάγκειος πῶς πάει;; Εὐλογημένη Διάπλασις!!.. Τί νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς!!.. Γραταιέλλα εἶναι τόσο μακριά!!

Σκόρπια Ροδοπέταλα
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

(ΚΗ' — 865)

Γενναία Σπάρτη, ποῦ εἶσαι τώρα; στεῖλε μου διεύθυνσή σου.

Τελέσιλλα

(ΚΗ' — 866)

ΠΡΟΣΟΧΗ!!..

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, (ποὺ νὰ σᾶς μὴ βαρόργυρος ἀταῦτί,) γυρεύω, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, μιὰ ψῆφο νὰ μοῦ δώσετε εἰλικρινῆ. Καὶ θὰ σᾶς ἔχω φίλους ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τῶν αἰώνων! Ἀμήν.
Ἀνταλλάσσω δὲ καὶ τετραδιάκια, κι' ἀλληλογραφὰ μ' ἀγόρια καὶ μὲ κο-
(ΚΗ' — 747) ριτσάκια

ΤΟΡΜΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

(ΚΗ' — 867)

Ἰσπανιόλα, ὥστε σκοπός σας ἦταν νὰ μὰ-θετε μονοχὰ ἐκεῖνο; Εὐχαριστῶ. Ἔσετ ἤμαρ ὅμως, ποὺ θὰ μετανοήσετε.

ΤΟΡΜΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

(ΚΗ' — 868)

Τρελοκόριτσο, Ζεζεφίνα... Ποτεύε-ται ὅτι μὲ γνωρίσατε;... Ἐλπίεσθε... Γιὰ ποιὰ ξένα ὀνόματα μιλᾶτε; ἐξηγηθῆτε.

ΤΙΓΡΑΝ

(ΚΗ' — 869)

Δάφνη, κλεῖσε τὴν φ.. ο.. υ.. ρ.. τ.. ο.. υ.. ν.. α.. ἀγαπῶ. Θέλει καὶ ρώτημα αὐτό; Χαιρετίσματα στὸ χαριτωμένο Χαριλάκι.

ΤΙΓΡΑΝ

(ΚΗ' — 870)

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, κάρτες... ἀλληλογραφὲς ἀγγλικά... ἑλληνικὰ μ' ὅλο τὸν Διαπλασόκοσμο. Τρελοκόριτσο, ἔλαβα, ὑπερευχαριστῶ, ἔστειλα.

ΤΙΓΡΑΝ

(ΚΗ' — 871)

Λυποῦμαι, ἀλλὰ πρέπει ἕνεκα ταξιδίου νὰ διακόψω κάθε σχέση μὲ τὰ Διαπλασόπουλα γιὰ λίγο· γι' αὐτὸ παρακαλῶ ὅλους νὰ μὴ μοῦ στεῖλουν πρὶν τοὺς γράψω. Μόνο μὲ Μ. Ἄγγελία μποροῦν. Ἀφρισμένα Κῦμα, περιμένω κάρτα σου.

Ἀκακία

(ΚΗ' — 872)

Ἀγαπημένη μοῦ ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, στὴ γιορτούλα σου δέξου χίλιες εὐχούλες καὶ φιλάκια.

ΚΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΗ' — 873)

Γαλάτειά μου, δέξου ἕνα μπουκετάκι μυρωμένες εὐχὲς ἀπὸ τὴν

ΥΒΟΝΗ

(ΚΗ' — 874)

Χρυσό μας Καιτάκι, χρόνια πολλὰ στὴ γιορτούλα σου.

Μυρέλουστη, Γλυκομίλητη

(ΚΗ' — 875)

Ἠφαιστη μου Πορφυρογέννητη στὴ γιορτούλα της ἂς δεχθῇ τὶς ὁλόθερμες εὐχές μου.

Γλυκομίλητη

(ΚΗ' — 876)

Τρελὸ Φοιτητάκι, στὴν (ΚΗ' — 794) εἶναι Ρίτα Καρνῆ. Πέτυχα; Ναί;

Μυρέλουστη

(ΚΗ' — 877)

Καθυστερήσασα: Καθ' ὑπόσχεσιν Βίτως, Σαγηνευτρία — Παρασκευὴ Πασπάλα.

Φωνὴ Κυθήρων

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι